

„Jsem v téhle
pohádce schovaný.
Najdeš mě?“

Líná Manka

Na jabloni vánek
houpá jablíčkem,
pod jabloní Manka
nehne malíčkem.

Jablíčko je k nakousnutí,
Manka na ně má sto chutí,
lenost jí však nedovolí
natáhnout se pro cokoli.

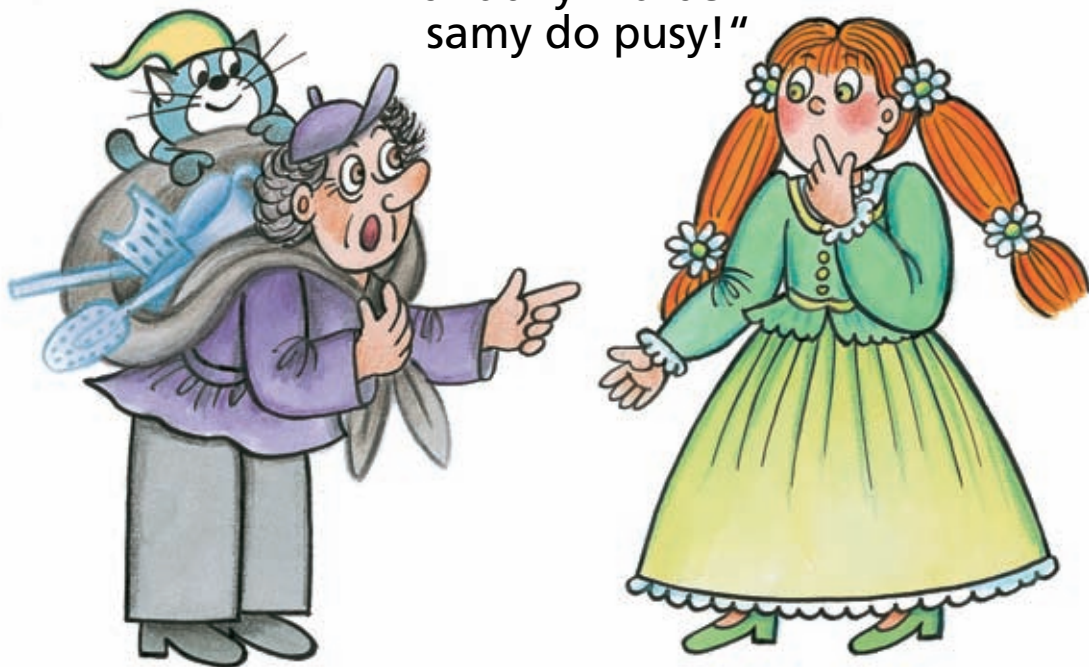
Však i lenoch časem
sousto popadne –
jenže musí čekat,
až co odpadne.

Šel tamtudy kramář
do vsi hoření:
„Vidím, že jsi, Manko,
líné stvoření.

Dám ti ale dobrou radu.
Jestli se chceš zbavit hladu,
jdi do města Koláčova –
vzpomeneš si na má slova!

Člověk si tam leží,
dělat nemusí,
lahůdky mu běží
samy do pusy!”

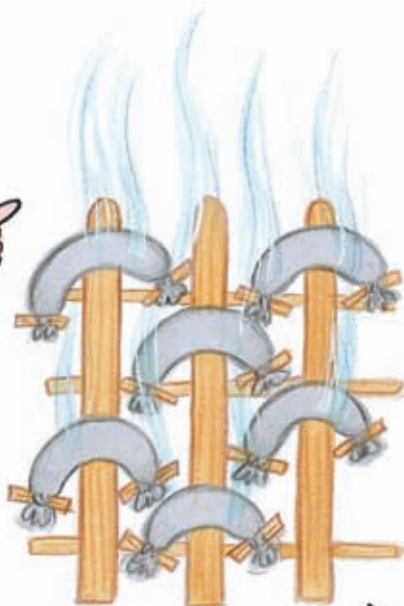

Do líného města,
kde se nedělá,
lenochům se šlape
vždycky zvesela!
Jenže, jak se cesta dlouží,
čím dál hůř jim nohy slouží.
Ať ten Koláčov je, kde chce,
Mance už se tam tak nechce.
Všude vidí práci
dřív než blahobyť.
Nechtěl ji ten kramář
jen tak pozlobit?

Ba ne! Mluvil pravdu,
Koláčov je tu!
„Vítej u nás, Manko!
Nechceš kotletu?
Jíš-li ovšem radši z mouky,
koblih jsou teď plné louky.
Vdolky ještě nejsou zralé,
koláče a buchty ale
dozrávají právě
támhle za rohem.
Můžeš je mít s mákem,
nebo s tvarohem.“

Když koláče zrají,
to je nadílka!
Všude voní máslo,
citron, vanilka.
A pak ještě vůně krásná,
majoránková a mastná,
jako kdyby do kytice
zavoněly jitrnice.
Správně Manka větrí,
je jich celý plot!
Ke svačině dvě tři
přijdou právě vhod.

Zkrátka, celé město
jedna dobrota.
I ta drůbež je tu
samá ochota!
Holoubátka baculatá,
nadívaná do kulata,
krouží lidem kolem pusu,
o snědení prosí husy,
kuřata se taky
tlačí dopředu:
„Není libo, Manko,
sníst nás k obědu?“

